

- w każdym razie zasądzenie kwoty 30.000 EUR tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za szkody i straty moralne jakoby poniesione przez wnoszącą odwołanie, która to suma została oszacowana tymczasowo zgodnie z zasadą słuszności;
- obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania w postępowaniu przed Sądem Pierwszej Instancji oraz w postępowaniu odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnosząca odwołanie podnosi sześć zarzutów.

Za pomocą zarzutu pierwszego wnosząca odwołanie podnosi po pierwsze, że stwierdzając niedopuszczalność pierwszego zarzutu podniesionego w skardze o uchylenie Sąd Pierwszej Instancji błędnie ocenił przesłanki dopuszczalności skargi na podstawie art. 236 WE oraz art. 90 i 91 regulaminu pracowniczego, a w szczególności pojęcie interesu prawnego w uzyskaniu ochrony prawnej. Decyzja o zatrudnieniu pana D.S. w charakterze członka personelu pomocniczego przed dniem 1 maja 2004 r. miała w konsekwencji ten skutek, że po pierwsze wzrosła liczba kandydatów w procedurze naboru pracowników kontraktowych ubiegających się o zatrudnienie na stanowisku zajmowanym przez wnoszącą odwołanie i po drugie pozbawiło wnoszącą odwołanie możliwości zawarcia umowy o pracę w charakterze pracownika tymczasowego, z czego jasno wynika, że domagając się uchylenia tej decyzji wnosząca odwołanie miała w tym interes prawny.

Za pomocą zarzutu drugiego wnosząca odwołanie podnosi następnie, że biorąc pod uwagę, iż Sąd Pierwszej Instancji stwierdził, iż względy przywołane w decyzji z dnia 27 kwietnia 2004 r. mogą zostać uznane za załączek uzasadnienia, jak również że dodatkowe doprecyzowania przedstawione w trakcie postępowania w pierwszej instancji konwalidują początkową niewystarczalność uzasadnienia, Sąd Pierwszej Instancji uchybił swojemu ogólnemu obowiązkowi uzasadnienia rozstrzygnięcia. Otóż po pierwsze decyzja z dnia 27 kwietnia 2004 r. nie zawierała żadnego uzasadnienia dotyczącego specyficznej sytuacji wnoszącej odwołanie i nie powoływała żadnej konkretnej okoliczności ani żadnej okoliczności znanej wnoszącej odwołanie, które umożliwiłyby jej zrozumienie treści decyzji. Ponadto tego rodzaju brak uzasadnienia nie może zostać zastąpiony przez wyjaśnienia złożone przez właściwy organ po wniesieniu skargi bez naruszenia prawa do obrony oraz zasady równości stron przed wspólnotowym organem sądowym.

Za pomocą zarzutu trzeciego wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd Pierwszej Instancji błędnie ocenił materiał dowodowy stwierdzając w pkt 105 zaskarżonego wyroku, że procedura naboru nie była oparta na ocenie porównawczej umiejętności kandydatów. Stwierdzenie to jest sprzeczne zarówno z treścią

pism pozwanej oraz z innymi fragmentami zaskarżonego wyroku, w których Sąd Pierwszej Instancji wyraźnie odwołuje się do porównawczej oceny umiejętności kandydatów w ramach podobnej procedury naboru.

Za pomocą zarzutu czwartego wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd Pierwszej Instancji również błędnie ocenił materiał dowodowy i dokonał błędnej wykładni pojęcia obejścia procedury orzekając, że przedstawione przez nią dowody nie umożliwiają stwierdzenia obejścia procedury, ani naruszenia interesu służby. Wręcz przeciwnie całokształt okoliczności powołanych przez wnoszącą odwołanie stanowi dostarcza szeregu spójnych i istotnych wskazówek obejścia procedury, ponieważ skoro pozwana wszczęła dwa odrębne postępowania, służące temu samemu celowi, wskazuje to na to, iż pozwana preferowała, aby po dniu 13 kwietnia stanowisko, które zajmowała wnosząca odwołanie, objął pan D.S.

Za pomocą zarzutu piątego wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd Pierwszej Instancji dokonał błędnej wykładni pojęcia interesu służby i popełnił oczywisty błąd w ocenie stwierdzając, że procedura naboru pracowników kontraktowych nie została niewłaściwie przeprowadzona i odmawiając w konsekwencji przeprowadzenia kontroli dokonanej przez komitet ds. naboru oceny egzaminu ustanego wnoszącej odwołanie.

W końcu za pomocą zarzutu szóstego wnosząca odwołanie podnosi naruszenie przez Sąd Pierwszej Instancji obowiązku staranności i zasady dobrej administracji.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Dioikitiko Efeteio Athinon w dniu 5 lutego 2007 r. — Motosiklistiki Omospondia Ellados (MOTOE) przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-49/07)

(2007/C 95/27)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

Dioikitiko Efeteio Athinon

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Motosiklistiki Omospondia Ellados (MOTOE)

Strona pozwana: Republika Grecka

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy postanowienia art. 82 i 86 traktatu WE można interpretować w ten sposób, że znajdują one zastosowanie również do działalności osoby prawnej, która ma status krajowego przedstawiciela Międzynarodowej Federacji Motocyklowej, i która wykonuje działalność gospodarczą taką, jak ta powyżej opisana, obejmującą zawieranie umów o sponsorowanie, reklamę i ubezpieczenie w kontekście organizacji imprez sportowych w sektorze pojazdów silnikowych?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej, czy pozostaje w zgodzie z wyżej wymienionymi postanowieniami przepis art. 49 ustawy nr 2696/1999, który dla celów udzielenia przez właściwe krajowe organy administracji publicznej (w tym przypadku ministerstwo ds. porządku publicznego) zezwolenia na zorganizowanie wyścigu pojazdów silnikowych przyznaje wyżej wymienionej osobie prawnej uprawnienia do wydawania pozytywnej opinii w przedmiocie przeprowadzenia wyścigu, bez poddawania wykonywania tych uprawnień jakimkolwiek ograniczeniom, wymogom ani kontroli?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Marknadsdomstolen (Szwecja) w dniu 6 lutego 2007 r. — Kanal 5 Ltd i TV 4 AB przeciwko Föreningen Svenska Tonsättares Internationella Musikbyrå (STIM)

(Sprawa C-52/07)

(2007/C 95/28)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Marknadsdomstolen (Szwecja)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Kanal 5 Ltd i TV 4 AB

Strona pozwana: Föreningen Svenska Tonsättares Internationella Musikbyrå (STIM)

Pytania prejudycjalne

- A) Czy art. 82 WE należy interpretować w ten sposób, iż stanowi nadużycie pozycji dominującej zachowanie polegające na tym, że organizacja zbiorowego zarządzania prawami autorskimi dysponująca w państwie członkowskim faktyczną pozycją monopolistyczną stosuje wobec komercyjnych stacji telewizyjnych lub narzuca im model ustalania wynagrodzenia z tytułu prawa do udostępniania utworów muzycznych w programach telewizyjnych skierowanych do ogółu odbiorców, polegający na obliczaniu tego wynagro-

dzienia jako procentowej części przychodów tych stacji telewizyjnych z takich programów?

- B) Czy art. 82 WE należy interpretować w ten sposób, iż stanowi nadużycie pozycji dominującej zachowanie polegające na tym, że organizacja zbiorowego zarządzania prawami autorskimi dysponująca w państwie członkowskim faktyczną pozycją monopolistyczną stosuje wobec komercyjnych stacji telewizyjnych lub narzuca im model ustalania wynagrodzenia z tytułu prawa do udostępniania utworów muzycznych w programach telewizyjnych skierowanych do ogółu odbiorców, polegający na obliczaniu tego wynagrodzenia jako procentowej części przychodów tych stacji telewizyjnych z takich programów, w sytuacji gdy brak jest oczywistego związku między tymi przychodami i usługami świadczonymi przez tę organizację zbiorowego zarządzania prawami autorskimi, czyli zezwaniem na nadawanie utworu muzycznego chronionego prawem autorskim, co ma często miejsce, przykładowo w odniesieniu do programów informacyjnych i sportowych, oraz w sytuacji gdy poziom tych przychodów wzrasta w wyniku rozwoju ramówki, inwestycji technologicznych i wprowadzania rozwiązań dostosowanych do potrzeb poszczególnych klientów?
- C) Czy na odpowiedź na pytanie pierwsze i pytanie drugie ma wpływ fakt, iż możliwa jest identyfikacja i pomiar zarówno nadawanych utworów muzycznych, jak i oglądalności?
- D) Czy na odpowiedź na pytanie pierwsze i pytanie drugie ma wpływ fakt, iż model ustalania wynagrodzenia (oparty na wysokości przychodów) nie jest w podobny sposób stosowany do nadawcy publicznego?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Bozen (Włochy) w dniu 1 lutego 2007 r. — Othmar Michaeler i Subito GmbH przeciwko Arbeitsinspektorat der Autonomen Provinz Bozen (obecnie Amt für Sozialen Arbeitsschutz) i Autonome Provinz Bozen

(Sprawa C-55/07)

(2007/C 95/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landesgericht Bozen (Włochy).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Othmar Michaeler i Subito GmbH

Strona pozwana: Arbeitsinspektorat der Autonomen Provinz Bozen (obecnie Amt für Sozialen Arbeitsschutz) i Autonome Provinz Bozen